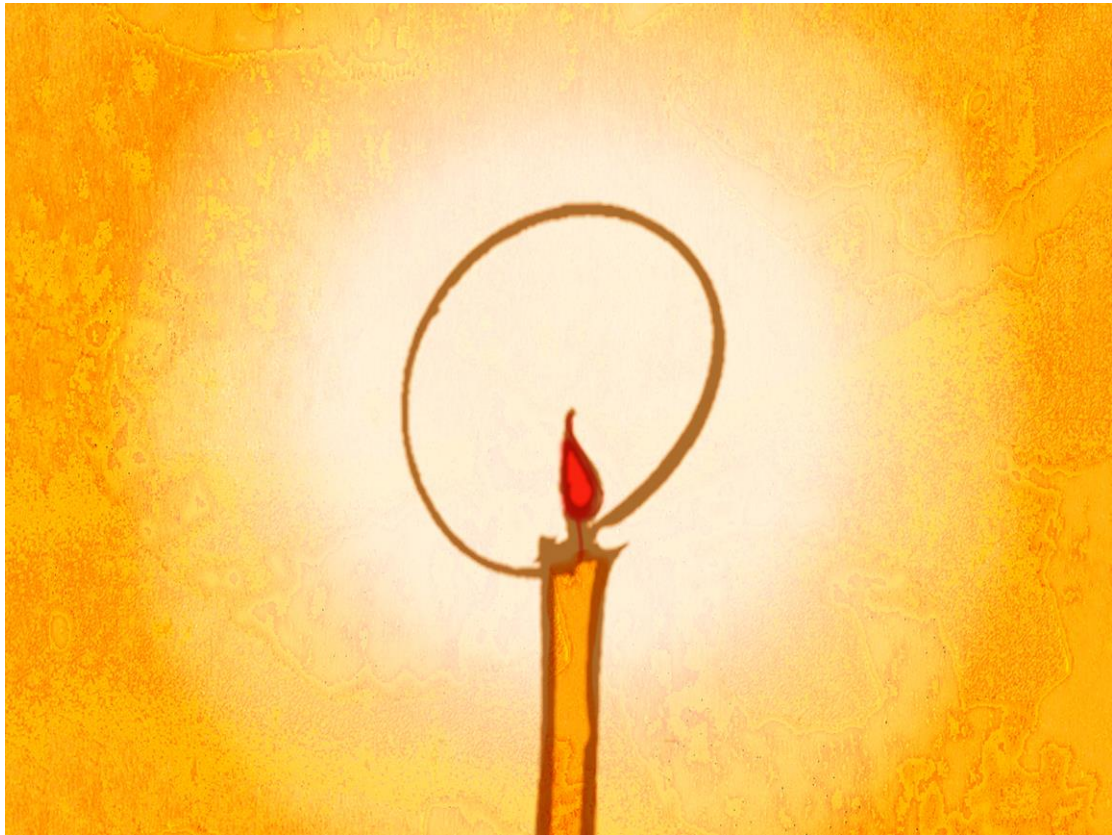

Annas Kristību svece

Decembra vējš traucas pa ielām. Anna to nejūt. Viņa skrien, tāpēc ir karsti. Viņa steigā metas augšup pa kāpnēm, lai ātrāk tiktu dzīvoklī.

„Mammu! Tēti! Kur ir mana Kristību svece?”

Mamma guļ uz dīvāna, zem galvas mazais, zilais prosas spilvens, kājas ieliktas tētim klēpī. Tētis masē mammas īkšķus. Viņš žāvājas un tad pārjautā: „Kristību svece?”

„Kristību svece!” saka Anna, un viņas acis zib. „Tā man ir vajadzīga rītdien Kristības piemiņas svētkos.”

„Vieni svētki pēc otriem,” murmina tētis. „Pat sestdienas pēcpusdienā sākuši kaut ko ieplānot. Visticamāk, ka Tava Kristību svece atrodas trešajā atvilktnē no augšas un kreisajā pusē, blakus fotoalbumam, kur bildēs Tu esi zīdaiņa vecumā.”

Anna drāžas pie skapja. „Tur nav nekā, nekā, tikai bildes!” Viņa pagriežas pret vecākiem. „Jūs sev sarīkojat atslodzi, bet man ir stress!”

„Es domāju, ka Tu esi ciemos pie Katrīnas,” jautā māte.

„Pie viņas jau es arī biju! Viņa man parādīja savu Kristību tērpu, arī fotogrāfijas un sveci. Viņas māte atrada laiku pabūt ar mums! Mēs runājām par vārdiem, kurus dod Kristībās, un viņa mums arī nolasīja

tekstu no Bībeles. Ka Dievs saka: „Es Tevi neaizmirsīšu. Redzi, es esmu Tavu vārdu ierakstījis Savās plaukstās.” Tad mēs uz mazām, krāsainām kartiņām uzzīmējām rokas un iezīmējām tajās kādu no Kristībās dodamiem vārdiem. Šīs kartiņas mēs rītdien uzliksim uz altāra pakāpieniem. Arī jūsu vārdi tur ir ierakstīti, un Florianam es sagatavoju īpaši skaistu kartiņu. Bet kur tad viņš ir palicis?”

„Viņš ar omi aizgāja uz Ziemassvētku tirdziņu”, saka tēvs.

„Aha! Visi kaut ko dara, lai tik jūs varētu paslinkot! Kur ir mana Kristību svece?!”

Nopūšoties māte pieceļas. „Es domāju, ka tā ir kopā ar Tavu Kristību kleitu. Un kleita ir ielikta kastē sienas skapī pašā augšā pa labi. Mums ir vajadzīgas kāpnes.”

Tagad nopūšas arī tēvs. Viņš dodas uz noliktavu, un drīz kāpnes jau atrodas vecāku guļamistabā. „Kurā no kastēm? Šeit to ir tik daudz!”

„Kastē ar rozā lenti.”

Tēvs padod šo kasti uz leju.

Anna to atver.

Starp zīdpapīra kārtām ir pamanāms sniegbaltais Kristību tērps, to rotā mežģīnes un lentītes. Ar pavisam mazītiņiem, smalkiem dūrieniem izšūts datums un Annas vārds.

„Tas man bija uzvilks!” čukst Anna. Viņa atceras, ko prāvests bērniem stāstīja par Kristībām: ūdens, gaisma, eļļa un baltais tērps ir īpašas zīmes. Ūdens tīra un ir vajadzīgs dzīvībai. Gaisma padzen tumsu. Eļļa stiprina. Tērps aizsargā un rotā. Dievs saka: „Tāpat kā tērps Tevi ieskauj, Es Tevi ieskauju Savā mīlestībā un priekā. Es Tevi daru stipru un skaistu.”

„Tā ir”, murmina Anna. „Es vienmēr esmu bijusi stipra un skaista”.

„Kā lūdzu?” pārjautā tēvs.

Anna pamāj.

Ar pirkstu galiem viņa pieskaras izšūtajiem burtiem. A-N-N-A.

„Māmiņ, vai Tu to paveici?”

„Izšuvumu? Jā. Ar ļoti smalku adatu.”

„Es negribēju jūs sāpināt, par to slinkošanu un citādi”, saka Anna. „Man tik ļoti ir vajadzīga Kristību svece, lūdzu, saprotiet mani!”

Tēvs meklē.

Mamma meklē.

Anna raud, jo sveci neizdodas atrast.

„Nu, nu”, saka ome, atvedot Florianu atpakaļ mājās.

„Vai te kaut kas nav kārtībā?”

„Mēs nevaram atrast Annas Kristību sveci,” saka mamma. Viņas balss ir pavisam klusa un nogurusi.

„Protams, ka nevarat,” atteic ome. „Es toreiz sveci paņēmu uzglabāšanai, lai tā nenobružājas. Manā dzīvoklī, vecvectēva rakstāmgaldā, trešajā atvilktnē apakšā pa labi. Arī Floriana svece atrodas tur un ir drošībā.”

„Cik mēs tomēr esam dīvaina ģimene,” secina tēvs un uzvelk kurpes.
„Tagad pavisam ātri brauksim pēc sveces, atpakaļceļā ķīniešu restorānā paņemsim ko ēdamu un lai mums beigu beigās izdodas omulīgs šis vakars!”

„Mēs varam vakariņas pasūtīt pa telefonu un ēst visi kopā pie omes,” iesaka Anna.

„Nūdeles!” sauc Florians.

Izdodas jauka maltīte. Tēvs un māte slavē omes mārrutkos marinētos gurķīšus, Florianam tiek ķiršu kompots. Omes nelielajā Adventa vainagā deg pirmā svece. Annas skatiens atkal un atkal pievēršas Kristību svecei.

„Tā ir vienreizēja! Tik liela un krāsaina! Uz tās pat ir attēls! Māte ar bērnu!”

„Jā, to visu uzņēmas un izdarīja Tava mīļā Kristību krustmāte,” sacīja ome. „Viņa bija apņēmusies uz sveces attēlot Tavu vārda aizbildni. Tas viņai prasīja daudz laika un nervu. Vispirms viņa izpētīja senus attēlus un statujas, pēc tam vajadzēja šīs mazītiņas rokas, sejas, tērpu krokas un visu pārējo izgriezt no plānām, trauslām vaska plāksnēm, visu nedaudz uzsildīt un uzmanīgi uzlīmēt.”

„Tā ir svētā Anna ar savu meitu Mariju,” paskaidro tēvs. „Visi apgalvo, ka Jēzus vecāsmātes vārds ir Anna,” tupina tēvs. No Annas mazā Marija iemācījās lasīt. Redzi? Annai klēpī ir grāmata, un Marija tajā raugās. Man šis attēls patīk. Tas ir svarīgi - prast lasīt. Cilvēku, kurš lasa, neviens nevar pierunāt darīt to, ko viņš pats nevēlas, jo viņš domā pats, uzdod jautājumus un meklē atbildes. Anna gan būs gribējusi, lai Marija kļūtu patstāvīgs cilvēks.”

Anna pašķielē uz omes pusi. Vai viņa piekrīt tēva stāstījumam?

Ome smaida.

Florians viņas rokās ir iemidzis.

Atvadoties viņi mīļi apkampjas. Adventa vainags smaržo. Tad ģimene dodas uz mašīnu.

„Jau sen mums nav bijis tik skaists vakars,” saka Anna.